

на остави да са изѣчи на книжно ѹченіе.
 Като стана 12-годишно момче, показа са
 най-остроѹменѣ отъ всички-тѣ си връстни-
 ци, що-то и сами-тѣ ѹчители са счисвахъ
 на неговѣ-тѣ кыстрѣ памѣть и свѣршенѣ
 разѹмѣ; той изѣчи всичко-то риторическо
 и философско ѹченіе, и не токо възкашно са
 показваше израденѣ ѹченикѣ, нѣ и дѹховно
 надминѣваше дрѹгы-тѣ, защо-то кѣше
 кроткѣ, незлобивѣ и смиренѣ; кога то мѣ
 остааше врѣмѣ отъ ѹченіе-то, той не са
 заиграваше, какво-то що праватъ дрѹгы-тѣ
 дѣца, нѣ са ѹпражняваше въ прочитаніе
 всякаквы книги, а повече кѣше обикнѣла
 да прочита С-то писаніе, въ кое-то съ все-
 сърдце залагаше; а отъ черквѣ никога не
 остааше, и съ молитвѣ камъ Бога, като съ
 нѣкой огнь, сърдце мѣ са распалваше отъ
 Божественнѣ люковъ до толкосъ, що-то на-
 мисли да остави всичко, и да отиде ѹ нѣ-
 кой монастырѣ, дѣто да живѣе безмѣлно
 въ молитвѣ и постѣ. Тѣй додѣ-то желе-
 ше и си мисляше какъ да са прѣмахне, слѣ-
 чи са да заминѣва камъ Ерѣсалимѣ нѣкой
 си калѣгерѣ, кой-то са отби и хвалѣзе въ